

Arrest

nr. 275 867 van 10 augustus 2022
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. VAN DE SIJPE
Heistraat 189
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 21 februari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van mr. F. GARGILI, die *loco* mr. R. VAN DE SIJPE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 13 september 2019 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 23 september 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 9 september 2020 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 10 november 2021.

1.3. Op 31 januari 2022 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart over de Liberiaanse nationaliteit te beschikken en te behoren tot de Mandingo etnie. U bent geboren op (...) 1998 in Gbarnga. Na het overlijden van uw moeder in september 2014, verhuist u samen met uw jongere zus naar uw grootmoeder in het dorp Kpai. U bent ongehuwd en heeft geen kinderen. U gaat 6 jaar naar school. In Kpai doet u aan landbouw.

Drie maanden nadat u en uw zus in Kpai gaan wonen, komt een groep vrouwen met uw oma praten over de besnijdenis van uw zus. Uw oma kan hier niets tegen doen en u besluit niet langer naar de landbouwvelden te gaan. Drie maanden later komt een groep van 6 à 7 personen uw zus halen. U probeert hen tegen te houden, maar wordt door buurtbewoners tegengehouden. Uw zus wordt naar de Zoe Bush gebracht. U vraagt aan uw oma waar uw zus heen gebracht werd, maar zij waarschuwt u dat de Zoe Bush voor mannen verboden is. Omdat uw oma u de Zoe Bush niet wilt aanwijzen, gaat u zelf op zoek. U ontmoet een vrouw op straat die u de plek wel wilt aanwijzen, maar zij waarschuwt u dat het verboden is voor mannen.

U gaat naar de Zoe Bush. Daar aangekomen blijkt uw zus al besneden te zijn. Uw zus werd onder een afdakje gelegd. In de Bush zijn ook enkele vrouwen aanwezig. U sluipt tot bij uw zus en wil haar meenemen. U slaat met een stok de medicijnen die rond uw zus staan neer. Eén van de vrouwen merkt dit en komt naar u toe. U slaat met de stok naar de vrouw en raakt haar. De andere vrouwen zien dat zij overleden is. In de verwarring weet u de Zoe Bush te ontkomen en loopt u naar het huis van uw oma. Uw oma is niet thuis. Wanneer uw oma thuis komt, vertelt zij u dat de vrouw dood is en dat de vrouwen u al in het dorp zoeken. Uw oma raadt u aan het dorp te verlaten omdat ze u aan de duivel willen offeren. U gaat naar Gbarnga en verblijft een nacht bij A.(...), een vriend van school. Na 3 dagen vinden twee familieleden van de gedode vrouw u terug in het huis van uw vriend. U springt door het raam en weet te ontkomen. U zoekt uw vriend op, maar die wil niet langer iets te maken hebben met de affaire. U besluit daarop het land te verlaten.

U verlaat Liberia in de zomer van 2015 en reist via Guinee, Mali, Algerije en Libië naar Italië. U dient een verzoek tot internationale bescherming in, maar dat wordt u geweigerd door de Italiaanse autoriteiten. U verlaat Italië in september 2019 en reist via Frankrijk naar België. U dient op 23 september 2019 een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ).

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u geen documenten neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratief dossier, stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

U verklaart in Italië een verzoek tot internationale bescherming ingediend te hebben (notities CGVS, p. 9) en dat uw verzoek geweigerd werd. Uit beschikbare informatie blijkt eveneens dat uw verzoek door de Italiaanse autoriteiten verworpen werd (beschikbaar in uw administratieve dossier). Gevraagd of u in Italië hetzelfde verhaal verteld heeft in het kader van uw verzoek aldaar, antwoordt u bevestigend (notities CGVS, p. 14). Het feit dat u geen internationale bescherming toegekend werd in Italië ondermijnt de ernst van de door u ingeroepen vrees of van het risico op het lijden van ernstige schade reeds op voorhand.

Tijdens het onderhoud voor het CGVS wijst u uw profiel op facebook aan (notities CGVS, p. 13). Nazicht van dit profiel toont echter aan dat u op 7 september 2019 ingecheckt bent in Monrovia, Liberia (informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier), hoewel u verklaart Liberia verlaten te hebben in 2015 (Verklaring DVZ, p. 5 + p. 12 + notities CGVS, p. 9). Geconfronteerd met deze informatie, verklaart u dat het niet kan (notities CGVS, p. 27-28) en dat u uw facebook opgestart heeft toen u al in Libië was, zonder dat u hier enige verklaring voor kan geven. Het CGVS kan dan ook enkel concluderen dat u in september 2019 na een verblijf in Italië terugkeerde naar Liberia (notities CGVS, p. 9 + p. 14 + Verklaring DVZ, p. 12 + Eurodac Search Result dd. 18/09/2019). Het gegeven dat u teruggekeerd bent naar Liberia, tast minstens de ernst van uw vrees/risico aan.

U verklaart Liberia verlaten te hebben omdat u gezocht wordt door de familie van de vrouw die u gedood heeft toen u uw zus wou redden uit de Zoe Bush, de plek waar zij besneden werd (notities CGVS, p. 7-8).

Opgemerkt dient te worden dat u uitermate onwetend bent betreffende een aantal belangrijke personen in uw relaas. Zo weet u niet wie uw oma kwam vertellen dat uw zus besneden diende te worden (notities CGVS, p. 16). Hoewel u verklaart dat deze vrouwen leiders van een gemeenschap of een organisatie waren, weet u niet hoe deze gemeenschap/organisatie heet, en herkende u de benaming "Sande" – het genootschap waarbinnen besnijdenissen in Liberia worden uitgevoerd – niet wanneer u die werd voorgelegd (notities CGVS, p. 27 en zie informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier). U kent evenmin één van de vrouwen die uw zus uiteindelijk kwamen halen (notities CGVS, p. 18), noch de naam of de titel van de vrouw die u gedood heeft (notities CGVS, p. 18 + p. 24). U kent evenmin de namen van de burens die u tegenhielden toen u uw zus wilde beschermen toen de vrouwen haar kwamen halen (notities CGVS, p. 19-20), noch de naam van de dorpsbewoonster die u de Zoe Bush aanwees (notities CGVS, p. 21). U weet evenmin wie uw oma vertelde wat er gebeurd was in de Zoe Bush (notities CGVS, p. 23). Verder weet u niet of de personen die u in Gbarnga aanvielen kinderen waren van de vrouw die u beweert gedood te hebben (notities CGVS, p. 24). Geconfronteerd met uw onwetendheid, herhaalt u de naam van die vrouw niet te kennen (notities CGVS, p. 28). U verklaart verder niet veel over die vrouw te weten, enkel dat J.(...) deel is van haar familie. Het is echter niet aannemelijk dat u zo onwetend bent over de personen die de essentie uitmaken van uw asielrelaas. Verder weet u niet hoelang uw zus in de Zoe Bush bleef (notities CGVS, p. 27), hoewel u na uw vertrek uit Liberia nog contact had met haar (notities CGVS, p. 11-12). Gevraagd naar de reden dat de familie van de door u gedode vrouw niet naar de politie gegaan is, weet u dat evenmin (notities CGVS, p. 26-27). Uw onwetendheid tast de geloofwaardigheid van uw relaas grondig aan.

Daarenboven verwondert het dat een vrouw die u totaal onbekend is, u de Zoe Bush zou aanwijzen (notities CGVS, p. 21-22), te meer gelet op het taboe dat er heerst om te praten met niet-ingewijden over de Zoe (of andere geheime genootschappen) en de praktijken van deze genootschappen (informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier).

Voor de DVZ verklaart dat u tot 2015 in Gbarnga woonde en ook "vaak naar uw dorp Zoweinta ging" (Verklaring DVZ, vraag 10). Voor het CGVS verklaart u echter in 2014 naar het dorp Kpai verhuisd te zijn (notities CGVS, p. 4). U legt tegenstrijdige verklaringen af over het dorp waar u bij uw oma woonde. Dit tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande uw vrees verder aan.

Gevraagd of uw oma bedenkingen had over de besnijdenis van uw zus, verklaart u dat "je" dat niet kan tegenhouden (notities CGVS, p. 18-19). Opgemerkt dat uw oma aan de vrouwen vertelde dat haar kleindochter er klaar voor was, antwoordt u bevestigend. Voor de DVZ verklaarde u echter dat uw oma vertelde dat uw zus nog te jong was voor de besnijdenis (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). U legt tegenstrijdige verklaringen af aangaande de mening van uw oma over de besnijdenis van uw zus.

U verklaart aanvankelijk dat u in Gbarnga door twee mannen werd aangevallen (notities CGVS, p. 8), om later te verklaren dat u door drie mannen aangevallen werd (notities CGVS, p. 24). U legt tegenstrijdige verklaringen af over het aantal personen dat u aanviel.

Gevraagd hoe deze mannen u in de stad hadden gevonden, verklaart u zich dat ook afgevraagd te hebben (notities CGVS, p. 24), maar u weet niet hoe ze de informatie kregen dat u daar was. Opgemerkt dat u geen idee had over hoe ze u gevonden hebben, bevestigt u daar geen idee van te hebben. Eerder tijdens het onderhoud gevraagd of u zich elders in Liberia kan vestigen, verklaart u dat ze u daar ook zullen vinden (notities CGVS, p. 14). Gevraagd hoe ze u bv. in Monrovia zullen vinden, blijft u het antwoord schuldig. De vraag herhaalt, verklaart u dat u ook niet weet hoe ze u bij uw vriend gevonden hebben, want "het is ingewikkeld voor mij" en het houdt verband met de dood van een familielid. U blijft uitermate oppervlakkig en vaag wanneer gevraagd wordt hoe de personen waar u een vrees voor uit u zullen terugvinden bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Dit tast de geloofwaardigheid van uw vrees verder aan.

Hoewel u verklaart gedacht te hebben naar een politiekantoor te gaan omdat u aangevallen werd, besloot u dat niet te doen omdat u zelf een misdaad had begaan (notities CGVS, p. 26). Hoewel u verklaart dat een moordzaak in uw land leidt tot de doodstraf, weet u niet wat de strafmaat is voor een moord zoals in uw situatie. U blijkt dit evenmin ooit opgezocht te hebben. Gevraagd naar de reden dat u dat niet opzoekt, verklaart u gewoon een beter leven te willen en uzelf te verenigen met uw zus. Het verwondert dat u op geen enkele manier meer informatie tracht te bekomen over de strafmaat die u boven het hoofd hangt in uw land van herkomst voor het onvrijwillig doden van een persoon.

Gelet op het voorgaande, kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

U legt trouwens nog meer tegenstrijdige en inconsistente verklaringen af die uw algehele geloofwaardigheid verder aantasten.

Aanvankelijk verklaart u niet te weten wanneer uw oma overleden is (notities CGVS, p. 12) om later te verklaren dat zij overleed toen u in Italië was, eind 2016 of in 2017 (notities CGVS, p. 27).

Hoewel u voor het CGVS verklaart alleen van Liberia naar Guinee gereisd te zijn (notities CGVS, p. 8), verklaarde u voor de DVZ dat u vanaf Liberia een vriend volgde (Verklaring DVZ, p. 12).

U legt in het kader van de huidige procedure geen documenten neer.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingen werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 17 november 2021. U past enkel de naam van de vriend die u in Gbarnga onderdak gaf aan. U wordt geacht verder in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder onder meer het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en “*van de algemene beginselen der zorgvuldigheid*”, onder meer het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt geen bijkomende stukken aan het verzoekschrift.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet

een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

2.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

- (i) de vaststelling dat verzoeker, die verklaart eenzelfde asielrelaas te hebben uiteengezet voor de Italiaanse asielinstanties, zijn verzoek om internationale bescherming geweigerd zag in Italië ondermijnt de ernst van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade;
- (ii) uit verzoekers Facebookprofiel blijkt voorts dat hij in september 2019 -na zijn verblijf in Italië- ingecheckt heeft in Monrovia, Liberia, hetgeen de ernst van zijn vrees en/of risico eveneens aantast;
- (iii) het is niet aannemelijk dat verzoeker dermate onwetend is over de personen die de essentie van zijn vluchtrelaas uitmaken;
- (iv) het gegeven dat verzoeker niet weet hoelang zijn zus in Zoe Bush bleef, ondanks het feit dat hij na zijn vertrek uit Liberia nog contact met haar heeft gehad, alsook het gegeven dat hij niet weet waarom de familie van de gedode vrouw niet naar de politie is gegaan, tast de geloofwaardigheid van zijn relaas aan;
- (v) het is evenmin aannemelijk dat een vrouw die verzoeker totaal onbekend is, hem de Zoe Bush zou aanwijzen, te meer gelet op het taboe dat er heerst om te praten met niet-ingewijden over de Zoe en de praktijken van dit/deze genootschap(pen);
- (vi) verzoeker legt tegenstrijdige verklaringen af over het dorp waar hij bij zijn oma woonde;
- (vii) verzoeker legt eveneens tegenstrijdige verklaringen af aangaande de mening van zijn oma over de besnijdenis van zijn zus;
- (viii) tevens zijn verzoekers verklaringen over het aantal mannen dat hem aanviel inconsistent;
- (ix) verzoeker blijft uitermate oppervlakkig en vaag wanneer gevraagd wordt hoe de personen waar hij een vrees voor heeft hem zullen terugvinden bij een terugkeer naar zijn land van herkomst;

(x) het is niet aannemelijk dat verzoeker op geen enkele manier heeft trachten informatie te bekomen over de strafmaat die hem boven het hoofd hangt in zijn land van herkomst voor het onvrijwillig doden van een persoon;

(xi) verzoekers verklaringen over het ogenblik waarop zijn grootmoeder is overleden, zijn tegenstrijdig;

(xii) verzoeker verklaart enerzijds alleen van Liberia naar Guinee te zijn gereisd, om later te verklaren dat hij een vriend volgde;

(xiii) verzoeker legt geen enkel document voor ter staving van zijn relaas;

(xiv) wat betreft de opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud moet worden vastgesteld dat hierin enkel de naam van de vriend die hem in Gbarnga onderdak gaf werd aangepast. Verzoeker wordt geacht in te stemmen met de overige inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoeker verklaart dat een groep vrouwen zijn zus meenam om haar te besnijden in Zoe Bush. Verzoeker wilde dit verhinderen en zocht deze plaats op, doch verklaart dat hij te laat aankwam en zijn zus al besneden was. Toen hij haar wilde meenemen moest hij medicatie meenemen, hetgeen hij zou hebben gepoogd te doen met een stok, waarop de vrouwen die de operatie uitvoerden hem ontdekten. Deze vrouwen kwamen tussen en vervolgens zou verzoeker één van hen op het hoofd hebben geslagen, ten gevolge waarvan zij zou zijn overleden. Verzoeker voert aan dat de vrouwen verklaarden dat de duivel hem zou doden. Verzoeker geeft aan te zijn ondergedoken bij een schoolvriend, waar enkele familieleden van de overleden vrouw hem zouden hebben gevonden, doch waarop hij alsnog kon ontsnappen. Verzoeker besloot hierop het land te verlaten (administratief dossier, 'vragenlijst' DVZ, vraag 3.5.; administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS (hierna: CGVS), p. 7-8).

2.3.4.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.4.2.1. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uit verzoekers Facebookprofiel blijkt dat hij op 7 september 2019 heeft ingecheckt in Monrovia, Liberia (administratief dossier, map 'Landeninformatie', stuk 2) en dit ondanks het feit dat verzoeker verklaart Liberia te hebben verlaten in 2015 (administratief dossier, 'verklaring DVZ', vragen 10 en 37; CGVS, p. 9). Geconfronteerd met deze vaststelling, geeft verzoeker aan dat dit niet mogelijk is en dat hij zijn Facebook heeft geopend toen hij al in Libië was (administratief dossier, CGVS, p. 27-28), waarmee hij evenwel geen afdoende verklaring aanreikt om de melding op zijn Facebookpagina te verklaren of te weerleggen. Bijgevolg dient te worden geconcludeerd dat verzoeker in september 2019, na een verblijf in Italië, blijkt te zijn teruggekeerd naar Liberia. De vaststelling dat verzoeker is teruggekeerd naar zijn land van herkomst – alwaar hij beweert een vrees te koesteren die hem noopte het land te verlaten en verhindert ernaar terug te keren –, ondermijnt de geloofwaardigheid, minstens de ernst van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.4.2.2. Verder ondermijnt verzoekers onwetendheid omtrent sleutelfiguren uit zijn vluchtrelaas de door hem voorgehouden vrees. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing op goede gronden te lezen als volgt:

“Opgemerkt dient te worden dat u uitermate onwetend bent betreffende een aantal belangrijke personen in uw relaas. Zo weet u niet wie uw oma kwam vertellen dat uw zus besneden diende te worden (notities CGVS, p. 16). Hoewel u verklaart dat deze vrouwen leiders van een gemeenschap of een organisatie waren, weet u niet hoe deze gemeenschap/organisatie heet, en herkende u de benaming “Sande” – het genootschap waarbinnen besnijdenissen in Liberia worden uitgevoerd – niet wanneer u die werd voorgelegd (notities CGVS, p. 27 en zie informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier). U kent evenmin één van de vrouwen die uw zus uiteindelijk kwamen halen (notities CGVS, p. 18), noch de naam of de titel van de vrouw die u gedood heeft (notities CGVS, p. 18 + p. 24). U kent evenmin de namen van de burens die u tegenhielden toen u uw zus wilde beschermen toen de vrouwen haar kwamen halen (notities CGVS, p. 19-20), noch de naam van de dorpsbewoonster die u de Zoe Bush aanwees (notities CGVS, p. 21). U weet evenmin wie uw oma vertelde wat er gebeurd was in de Zoe Bush (notities CGVS,

p. 23). *Verder weet u niet of de personen die u in Gbarnga aanvielen kinderen waren van de vrouw die u beweert gedood te hebben (notities CGVS, p. 24). Geconfronteerd met uw onwetendheid, herhaalt u de naam van die vrouw niet te kennen (notities CGVS, p. 28). U verklaart verder niet veel over die vrouw te weten, enkel dat J.(...) deel is van haar familie. Het is echter niet aannemelijk dat u zo onwetend bent over de personen die de essentie uitmaken van uw asielrelaas.*"

Verzoeker merkt in het verzoekschrift op dat het *in casu* om een geheime vrouwengemeenschap gaat, waarover hij als man nog moeilijker informatie kan verkrijgen. Hij merkt ook op dat hij slechts drie maanden in het dorp van zijn grootmoeder woonde en het bijgevolg logisch is dat hij niet iedereen van het dorp Kpai kent, zo ook niet de vrouw die hem de weg wees naar Zoe Bush. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker – daargelaten de vaststelling dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart van zijn geboorte tot zijn vertrek in 2015 in Gbarnga te hebben gewoond waarbij hij regelmatig naar zijn dorp Zoweinta ging (administratief dossier, 'verklaring DVZ', vraag 10) – op het CGVS verklaart gedurende zes à zeven maanden in het dorp Kpai te hebben gewoond (administratief dossier, CGVS, p. 5), waarbij enkele vrouwen reeds na drie maanden zijn grootmoeder zouden hebben benaderd met het oog op de besnijdenis van zijn zus (administratief dossier, CGVS, p. 7). Dat verzoeker, die deze besnijdenis niet wilde toestaan (en later zijn zus zelfs zou pogen hebben weg te halen uit Zoe Bush, *ibid.*), geen enkele informatie inwon over deze vrouwen, en meer nog, geen enkele hulp probeerde te vragen (administratief dossier, CGVS, p. 17), ondermijnt wel degelijk de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging. Verzoekers gebrek aan initiatief om informatie te vergaren over sleutelfiguren uit zijn vluchtrelaas en zijn schijnbare desinteresse in dit verband is naar het oordeel van de Raad onverenigbaar met de ernst van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging en doet verder afbreuk aan de oprechtheid van zijn asielrelaas. De argumentatie in het verzoekschrift kan deze appreciatie niet ombuigen. In dit kader dient bovendien nog benadrukt dat het niet aannemelijk is dat een totaal onbekende dorpsgenoot verzoeker de Zoe Bush zou hebben aangewezen (administratief dossier, CGVS, p. 21-22). Uit de beschikbare informatie (administratief dossier, map 'Landeninformatie', stuk 3) blijkt immers dat er een taboe heerst om te praten met niet-ingewijden over de Zoe (of andere geheime genootschappen) en de praktijken van deze genootschappen, hetgeen verzoeker ook erkent in het verzoekschrift. Dat deze vrouw duidelijk geen positieve gevoelens had ten opzichte van deze gemeenschappen vermits er mensen zijn die het *"niet nauw nemen met de heiligheden van hun gemeenschap"* zoals verzoeker in het verzoekschrift voorhoudt, betreft een *post-factum* verklaring die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen doch die niet de minste steun vindt in zijn verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd op de zetel van het CGVS (zie administratief dossier, CGVS, p. 21; waaruit blijkt dat verzoeker zelfs niet weet of zij lid was van Zoe, laat staan dat zij zich zou afzetten tegen de door hen gehanteerde praktijken).

Waar verzoeker voorts beargumenteert dat hij overmand was door emoties ten gevolge waarvan hij zich niet meer herinnert wie van de burens hem heeft vastgehouden, dient te worden opgemerkt dat het loutere feit dat verzoeker overweldigd zou zijn geweest door de omstandigheden waarin zijn zus zou zijn meegenomen om genitaal verminkt te worden, geen afbreuk vermag te doen aan het gegeven dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze in staat is voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het asielrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. De aangehaalde gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift, zodat de aangevoerde emoties geen aannemelijke verklaring vormen voor de terecht in de bestreden beslissing vastgestelde onwetendheid.

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift beargumenteert dat er ook andere termen zijn voor "Sande", zoals "Bondo", doch dit niet werd vernoemd door de commissaris-generaal, dient erop gewezen dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS ook werd gevraagd of hij ooit van "Poro" – soms ook gekend als "Purrah" – had gehoord, waarop hij eveneens ontkennend antwoordde (administratief dossier, CGVS, p. 27). Dat er andere namen bestaan voor geheime gemeenschappen, toont overigens geenszins aan dat verzoeker zelf kennis heeft van deze gemeenschappen, noch kan hieruit een gegronde vrees voor vervolging worden afgeleid.

Verder dient te worden vastgesteld dat verzoeker evenmin op de hoogte is van hoe lang zijn zus in de Zoe Bush verbleef (administratief dossier, CGVS, p. 27) en dit ondanks het feit dat hij nog met haar in contact is geweest na zijn vertrek uit Liberia (*ibid.*, p. 11-12), hetgeen voorts de door hem geschetste vrees voor vervolging relativeert.

Verzoeker hekelt in het verzoekschrift dat hij niet kan weten waarom de familieleden van de vrouw die hij zou hebben gedood niet onmiddellijk een klacht hebben ingediend vermits hij deze mensen niet kent en geen contact met hen heeft. De Raad merkt in dit verband op dat, indien verzoekers vluchtrelaas afwijkt van hetgeen redelijkerwijze in een bepaalde situatie kan worden verwacht, verzoeker *in concreto* dient uiteen te zetten waarom in zijn persoonlijk geval zijn situatie anders is dan hetgeen normalerwijze kan worden verwacht. De ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas kan immers ook blijken uit onaannemelijke, vage of niet-doorleefde verklaringen, zoals *in casu* het geval is.

2.3.4.2.3. Verzoeker legt voorts tegenstrijdige verklaringen af over wat hij deed na de waarschuwing van de drie vrouwen in verband met de besnijdenis van zijn zus. Waar hij tijdens zijn vrij relaas op het CGVS en op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart dat hij thuis bleef en niet naar de landbouw ging toen een groep vrouwen kwam melden dat zijn zus besneden moest worden (administratief dossier, CGVS, p. 7; 'vragenlijst', vraag 3.5.), verklaart hij later tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS uitdrukkelijk dat hij bleef werken ("*landbouw*") tot ze zijn zus kwamen halen (administratief dossier, CGVS, p. 19).

Ook over de reactie van zijn grootmoeder legt verzoeker uiteenlopende verklaringen af, die de geloofwaardigheid van zijn relaas ondermijnen. Zo verklaart hij op de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn grootmoeder hem vertelde dat zijn zus te jong was (administratief dossier, 'vragenlijst', vraag 3.5.), waar hij tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS nochtans aangeeft dat zijn oma enkel haar akkoord gaf aan de vrouwen die de waarschuwing gaven (en haar later kwamen halen) en dat zij hiermee "ok" was (administratief dossier, CGVS, p. 17). Uitdrukkelijk gevraagd of zijn oma bedenkingen had over de besnijdenis van zijn zus, verklaart verzoeker dat "je" dat niet kan tegenhouden en zijn grootmoeder toestemming heeft gegeven om haar kleinkind mee te nemen (administratief dossier, CGVS, p. 18-19), waaruit evenmin blijkt dat zijn grootmoeder bedenkingen zou hebben gehad bij de besnijdenis. De argumentatie in het verzoekschrift dat zijn grootmoeder aan hem verklaarde dat zijn zus nog te jong was, doch hiertegen niets kon beginnen en aldus haar kleinkind met tegenzin naar de vrouwen liet gaan, vindt aldus geen steun in zijn verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd tijdens de administratieve procedure en vermogen aldus niet de vastgestelde incoherenties te herstellen.

De commissaris-generaal considereert voorts op goede gronden:

"U verklaart aanvankelijk dat u in Gbarnga door twee mannen werd aangevallen (notities CGVS, p. 8), om later te verklaren dat u door drie mannen aangevallen werd (notities CGVS, p. 24). U legt tegenstrijdige verklaringen af over het aantal personen dat u aanviel."

Verzoeker merkt hierover in het verzoekschrift op dat hij zich duidelijk versproken heeft en hekelt dat de commissaris-generaal hem hiertoe geen verduidelijking heeft gevraagd. Er dient te worden opgemerkt dat geen enkele rechtsregel de commissaris-generaal ertoe verplicht om, zo dit al mogelijk zou zijn, verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud onmiddellijk te confronteren met ieder motief en/of iedere vaststelling die in de bestreden beslissing wordt aangehaald. Door verder te beargumenteren dat hij zich vergist heeft, zonder evenwel te duiden welke versie van zijn verklaringen dan de juiste zou zijn, brengt verzoeker evenmin enig valabel en concreet argument aan om voormelde tegenstrijdigheid te verklaren of te weerleggen.

2.3.4.2.4. In de bestreden beslissing wordt verder nog terecht overwogen als volgt:

"Gevraagd hoe deze mannen u in de stad hadden gevonden, verklaart u zich dat ook afgevraagd te hebben (notities CGVS, p. 24), maar u weet niet hoe ze de informatie kregen dat u daar was. Opgemerkt dat u geen idee had over hoe ze u gevonden hebben, bevestigt u daar geen idee van te hebben. Eerder tijdens het onderhoud gevraagd of u zich elders in Liberia kan vestigen, verklaart u dat ze u daar ook zullen vinden (notities CGVS, p. 14). Gevraagd hoe ze u bv. in Monrovia zullen vinden, blijft u het antwoord schuldig. De vraag herhaalt, verklaart u dat u ook niet weet hoe ze u bij uw vriend gevonden hebben, want "het is ingewikkeld voor mij" en het houdt verband met de dood van een familielid. U blijft uitermate oppervlakkig en vaag wanneer gevraagd wordt hoe de personen waar u een vrees voor uit u zullen terugvinden bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Dit tast de geloofwaardigheid van uw vrees verder aan."

Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat het onduidelijk is hoe die mannen hem hebben gevonden, dat het een gemeenschap is die wordt gerespecteerd en gevreesd en hij daarom vreest dat ze hem overal gemakkelijk zullen terugvinden, alsook dat hij aangewezen zal worden aan de familieleden van de overleden vrouw. Verzoeker uit hiermee in wezen slechts blote en vage beweringen en minimaliseert de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij niet vermag afbreuk te doen aan voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen.

2.3.4.2.5. Verder blijkt uit verzoekers verklaringen niet dat hij voldoende inspanningen heeft ondernomen om informatie te vergaren aangaande zijn problemen in Liberia. Zo geeft verzoeker immers enerzijds wel aan te weten dat hij een misdaad heeft begaan, doch weet hij niet wat de strafmaat is voor het onvrijwillig doden van een persoon (administratief dossier, CGVS, p. 26). Uit zijn verklaringen blijkt zelfs dat hij dit nooit heeft opgezocht, ook niet toen hij zich reeds in Europa bevond en hij zich aldus in veiligheid bevond. Dat hij dit niet deed omdat hij gewoon een beter leven wil leiden en zich wil verenigen met zijn zus (administratief dossier, CGVS, p. 26), of omdat hij zijn basisschool niet heeft afgerond zoals hij oppert in het verzoekschrift, kan zijn desinteresse in zijn eigen problematiek niet verschonen. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij al het mogelijke doet om informatie te verzamelen ter staving van zijn relaas, *quod non in casu*.

Verzoeker meent in het verzoekschrift dat deze vaststelling onvoldoende is om zijn asielrelaas als ongeloofwaardig te bestempelen. De Raad wijst in dit verband erop dat rekening moet worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de overige motieven.

2.3.4.2.6. In zoverre verzoeker hekelt dat de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd op kleine versprekingen, dient opgemerkt te worden dat de vastgestelde tegenstrijdigheden, onwetendheden, vaagheden en onaannemelijkheden geen betrekking hebben op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst. Van verzoeker mag worden verwacht dat hij tijdens de asielpcedure eenduidige verklaringen aflegt over de feiten die de essentie uitmaken van zijn asielrelaas en de aanleiding waren tot zijn vertrek uit zijn land van herkomst, *quod non* zoals blijkt uit het voorgaande.

2.3.4.2.7. De in de bestreden beslissing opgeworpen motieven omtrent verzoekers afgewezen verzoek om internationale bescherming in Italië, zijn inconsistente verklaringen over het tijdstip van overlijden van zijn grootmoeder en of hij al dan niet alleen reisde van Liberia naar Guinee, zijn bijkomstig en niet determinerend. Kritiek op deze overtuigende motieven kan dan ook niet leiden tot hervorming van de bestreden beslissing.

2.3.4.2.8. Voor het overige herhaalt verzoeker eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, volhardt hij in de door hem uiteengezette vluchtmotieven, uit hij blote beweringen, bekritiseert hij en spreekt hij de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal tegen en minimaliseert hij de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing te ontkrachten.

2.3.4.3. Verder dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen enkel (begin van) bewijs voorlegt ter staving van zijn asielrelaas. Evenmin voegt verzoeker dergelijk stuk thans bij aan voorliggend verzoekschrift. Waar verzoeker in het verzoekschrift immers refereert aan een internetartikel over journalist Mae Azango die door de vrouwen van de *Sande/Bondo* gemeenschap met de dood werd bedreigd, kan dit geen afbreuk doen aan de voormelde vaststellingen. Deze informatie – die eveneens naar voor komt uit de bijgebrachte landeninformatie door het CGVS (administratief dossier, map 'Landeninformatie', stuk 3) – is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

2.3.4.4. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.5. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

Waar verzoeker nog betoogt dat niet afdoende wordt aangetoond of hij in zijn land van herkomst bescherming kan krijgen tegen de *Sande Society*, wijst de Raad erop dat vermits er geen geloof kan worden gehecht aan de door hem voorgehouden problemen naar aanleiding van de besnijdenis van zijn

zus, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst irrelevant is.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een *protection officer* die het Engels machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien augustus tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. COCHEZ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. COCHEZ

A. DE SMET